

Z CIZINY

Elegantně do káznice.

Goldschmiedovy žalobu pro urážku na cti, která se u zdejšího soudu projednávala právě v těchto dnech. Manželé Goldschmiedovi snažili se věc vyrovnat mimosoudně a za tím účelem prostřednictvím jistého smířčího soudce v Břeclavi, který jako prorok Jehovův snažil se udržeti pospolitost vyvolaného národa v Palestině i mimo Palestinu, hleděli docílit nějakého smíru, který by je téměř nestál žádných útrat. Než dr. Stern neulekl se tohoto troubení na Jericho a statečně jako David proti Goliášovi vytrval ve svém boji proti svým nactiutrhačům až do konce, přinutil je, že kapitulovali a uzavřeli s ním toto příměří:

„Obžalovaní Alfred a Ida Goldschmiedovi litují veškerých urážek, jichž se dne 1. ledna 1926 v Grandholetu v Břeclavi vůči soukr. žalobci dru Vítězslavu Sternovi dopustili a žádají jej tímto za odpuštění. Na důkaz satisfakce zavazují se oba žalovaní zaplatiti obnos Kč 25 ve prospěch Okresní péče o mládež v Břeclavi a 25 Kč ve prospěch Židovského dámského spolku v Břeclavi a útraty právního zastoupení v obnosu 378 Kč do 14 dnů pod exekucí, svědečné svědka Künstlera v obnosu 50 Kč; taktéž pod exekucí k rukám dra Štampacha, advokáta v Břeclavi.“

I osvědčilo se na nich plně, že: „Kdož má vrtký jazyk, upadá v těžkost“ a dr. Stern měl toho dne svátek větší, než celý národ vyvolený při svátku „Slach unuchal lachol abaunseuu“.

Smutný románek lásky.

(Krajský soud v Olomouci.)

Smutná je historie lásky B. Weiserové z Olomouce. Dívka zamilovala se do vojáka a, jak už to bývá, láska její, poctivě miněná, nezůstala bez následků. Weiserová ocitla se v těžkostech. Když se to její milý dověděl, jeho láska ochladla a dívka, celá nešťastná, viděla, že je mu celá věc tuze nepříjemná. Tu si řekla, že si nějak pomůže. Jednoho dne zvedla těžký koš a v noci téhož dne dostavil se potrat. Dívka ukryla plod do krabice a za pět dní na to odnesla jej na vojenský hřbitov na Klášterním Hradisku, kde jej vložila do květináče a zahrabala na hrob svého bratra.

Výčitky svědomí nedaly jí však pokoje. Stále dostavovaly se kruté myšlenky, jež mluvily o zločinu, a pálilo ji vědomí, že usmrtila plod své lásky. Na dušičky dostoupila její duševní trýzeň vrcholu. Cestou, když šla k hrobům svých příbuzných, potkávala děti, vesele skotačící, a tu v ní zabolela prudce vzpomínka na dítě, které rovněž mohla mít. Nemohla děle snést tu trýzeň a tu chtěla skočiti do řeky Moravy a ukončítí rázem svoji bolest. Bylo jí však v zoufalém činu zabráněno, strážník odvedl ji na strážnici, a tam se Weiserová ke všemu přiznala.

Tento týden ocitla se pro vyhnání plodu před samosoudcem v. r. Štréblem a znovu celý svůj románek vylíčila. Pan rada byl shovívavý a odsoudil ji pouze na čtrnáct dnů podmínečně. Dívka s pláčem odcházela. Smutný románek její lásky skončil...

Jednou ze známých postav vídeňského nočního života v době nejpřekotnější inflace byl jistý velice mladý muž jménem Ludvík Rífczes. Obchodoval kovy a klenoty a vystupoval způsobem velmi skvělým. Měl dva pěkné automobily, v nichž neustále vozil své přátele a hlavně své přítelkyně po vídeňských zábavních místnostech. Byl znám ve všech barech a ve všech tančárnách moderních tanců, v nichž rozhazoval peníze oběma rukama. Měl celou řadu milenek a současně třem z nich zafířil byty, v nichž je pak navštěvoval. Zkrátka a dobře byl to kavalír k pohledání.

Ale on nezabýval se jenom zábavami, milenkami a radovánkami. On také pracoval. Ovšem jeho prací byl obchod. Obchodoval vším možným, co mu právě do ruky přišlo. Hlavně kupoval. Kdekoliv slyšel, že někdo má něco na prodej, už byl u něj a už koupil. Cena mu byla celkem vedlejší, neboť on byl i při smlouvání kavalír. Nemusilo mu na ceně záležet, poněvadž on stejně nikdy nic nezaplatil.

Zboží, které koupil, buď obratem ruky hned za hotové prodal, anebo aspoň zastavil. Peníze, které utržil, hned za tepla v barech a nočních lokálech rozházel.

Konečně stal se bankéřem, založil si bankovní závod. Nyní teprve byla jeho sláva v nočním světě úplná. Ale vše má svůj konec. A tak, když na podzim roku 1923 byla na něj učiněna u hospodářské policie celá řada trestních oznámení, viděl, že dny jeho slávy se ve Vídni schýlily ke konci a proto učinil to, co mu kázala jeho obchodní prozíravost a opatrnost: zmizel z Vídne a hledal si nové působíště.

Ovšem jeho spěšný útek z Vídne nebyl neopлакáván. Naopak, mnoho bylo těch, kteří hluboce po něm truchlili.

V prvé řadě byly to jeho nespočetné přítelkyně, které dlouho nemohly zapomenout na jeho kavalírství a jeho automobil. Ale neméně hluboce truchlili po panu bankéři jeho věřitelé. Zanechal jim v upomínku — osm miliard rak. korun podvodných dluhů.

Státní návladnictví a policie nenechaly ovšem uprchlíka jen tak beze všeho běžeti a poslaly popisy jeho osoby i jeho činnosti do všech zemí, o nichž předpokládaly, že by se byl mohl do nich obrátiti. Nicméně Ludvík Rífczes žil dále svým fidelním životem a to ve všech nejelegantnějších lázeňských místech snad celého světa, aniž by mu byly činěny se strany policie obtíže. Dovedl každého oslepiti svým skvělým vystupováním, takže nikdo se neodvážil hledati v něm starého šejdíře.

Byl hráčem, byl vyděračem, byl přítelem a důvěrníkem vznešených krásných žen a jeho život plynul zas v rozkoších a radovánkách.

V březnu roku 1924 stal se Rífczes v Meranu hrdinou sensační milostné avantury. V elegantním hotelu meránském, v němž tehdy bydlil, objevila se náhle cizí kráska, hvězda první velikosti, jež sladkým půvabem svých

devatenácti let, svou nápadnou krásou a elegancí oslnila celou lázeňskou společnost. Tato mladá dáma slula Margot Roithingerová a přijela do Meranu se svým ženichem, ohromně bohatým, 57letým velkoobchodníkem a továrníkem voňavek Isaiášem Rappem. Hned druhého dne jejich pobytu v Meranu seznámil se tento šťastný pár snoubenců s Ludvíkem Rificzesem, který se vydával za bohatého velkoobchodníka kovy a klenoty z Vídně, a příjemná známost byla hned navázána.

Pan Isaiáš Rapp byl však po několikadenním pobytu telegraficky v obchodních záležitostech povolán do Vídně a musil svou nevěstu zanechat v Meranu samotnou. Mohl tak klidně učiniti, vždyť tam s ní byl jejich nový přítel pan Rificzes, který spanilou Margot vzal pod svou ochranu.

Ženich slečny Margot musil se ve Vídni zdržeti delší dobu. Když pak po několika týdnech přijel do Meranu pro svou nevěstu, sdělil mu hotelový personál s politováním, že slečna Margot s panem Rificzesem jsou „v tahu“. S nimi byly „v tahu“ i kufry s cennými papíry pana Rappa v ceně více než jedna miliarda rak. korun.

Okradený ženich učinil u vídeňského bezpečnostního úřadu trestní oznámení na svou zmizelou nevěstu pro krádež, a oddal se zármutku.

Mezitím Rificzes se slečnou Margot Roithingerovou byli v Nizze, kde Rappovy papíry zpeněžili a s vytěženými penězi hráli v kasinu v Monte Carlu o veliké obnosy.

Margot z Nizzy psala do Vídně své matce, jak se jí blaženě žije, a tak se stalo, že Rapp se dověděl o jejím pobytu. Jel ihned do Nizzy za ní, ale když opět spatřil její kvetoucí krásu, zapomněl na své cenné papíry a do nevěrné nevěsty se znovu zamiloval s celým ohněm svých padesáti sedmi jar. Spanilá Margot přijala ho znovu na milost a tak po několik dní těšil se pan Isaiáš Rapp opět celé její přízni.

Brzo však se ukázalo, že milý pan Rapp se octl mezi tím úplně na mizině a že v Nizze již „mele z posledního“. Když sličná Margot viděla, že Rapp prodává své poslední cennosti, aby mohl uhradit náklady jejího rozmařilého života, zchladla okamžitě ve svých citech k němu, nechala ho s prázdnou tobolkou v Nizze a ujela s Ludvíkem Rificzesem do Sorrenta.

Ubohý pan Rapp byl však tak dokonale na mizině, že neměl ani tolik prostředků, aby mohl uprchlou nevěrnici pronásledovati. Zbylo mu po zaplacení účtu v hotelu stěží na lístek třetí třídy do Vídně. Vrátil se do Vídně a ohlásil konkurs.

Ale ani spanilé Margot se nedařilo skvěle. Rificzes záhy viděl, že mu po jejím boku žádné štěstí nekvete a proto ji nechal někde v hotelu a ujel. Byl rozhodně přítelem změny a krásu sličné Margot mu již zvešedněla.

Delší čas nebylo o celé trojici ničeho slyšeti. Pan Rapp trávil příjemně čas konferencemi se svými věřiteli, slečna Margot hledala po Itálii mecenáše a pan Ludvík Rificzes jezdil po světe, hledaje, koho by napálil.

Setkáváme se s ním opět až na podzim minulého roku ve Švýcarsku. Jednoho krásného

dne objevil se tam v Curychu v bance a předložil dopis od ředitelství hornoslezského uhelného dolu „Robur“, který obsahoval příkaz bance, aby vyplatila jejich plnomocníku Rificzesovi obnosy až do výše 84.500 švýcarských franků.

Příkaz byl správně signován a všechno bylo v pořádku, takže curyšská banka celý obnos Rificzesovi vyplatila. Již druhého dne vyšel však jeho podvod najevo, neboť banka na své telegrafické sdělení dostala od ředitelství dolu „Robur“ obratem depeši, že žádný plnomocník do Švýcar vyslán nebyl a že jde o podvod.

Rificzes byl ještě v Curychu, takže mohl býti ihned zatčen. Neměl ještě ani času, aby mohl vylákané peníze utratiti, takže škoda, kterou banka utrpěla, nebyla velká.

V těchto dnech konalo se v Curychu s ním přelíčení. Byl uznán vinným zločinem podvodu a falšování listin a odsouzen na dva roky do káznice. Jest mu teprve třicet let. br.

Důstojník odsouzený k výprasku.

Neobyčejný rozsudek vynesl právě londýnský soud v procesu proti setníku Clarkovi, který před časem přepadl choť plukovníka Richardsona a s revolverem v ruce ji přinutil, aby mu vydala své klenoty a celou svou hotoť. Clark byl ve světové válce leteckým důstojníkem a byl opětovně vyznamenán. Později byl přidělen četnictvu v Irsku a i tam se vyznamenal, takže byl mimořádně povýšen na setníka. U plukovníka Richardsona, jehož choť oloupil, zastával službu sekretáře.

za svůj nízký čin byl nyní odsouzen k sedmi letům žaláře a k dvaceti ramám třmenovým řemenem. V důvodech rozsudku uvedl soud, že tento potupný trest přisouzen byl odsouzenému proto, že neslýchaně zbabělým způsobem oloupil bezbrannou ženu. br.

PRÁVNÍ RÁDCE

Řídí JUDr. Emil Hartmann, advokát v Praze. V této rubrice udílíme bezplatně skutečným předplatitelům a stálým odběratelům stručné právní porady. Zvláštními dopisy se neodpovídá.

Fr. K., Br. Zasnoubení jest oprávněna zrušit každá strana bez udání důvodů. Bylo-li zasnoubení zrušeno jednou stranou svobodně a bezdůvodně, má druhá strana nárok na náhradu škody a na náhradu nákladů učiněných vzhledem k budoucímu manželství. V tomto případě byste musel prokázat, že ke zrušení zasnoubení zavedla druhá strana důvod, což by zajisté nebylo obtížno. Dále mohl byste namítati, že náhradu nákladů na výbavu žádati nemůže, jelikož má za to protihodnotu ve výbavě a mohla by žádati nejvýše její znehodnocení, které by neprokázala. Žádost zamítnete a až obdržíte žalobu, obraťte se na advokáta.